

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl soudcem zpravodajem Ludvíkem Davidem o ústavní stížnosti stěžovatelky **České republiky - Ministerstva zdravotnictví České republiky**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozsudku Nejvyššího ze dne 26. 8. 2021 č. j. 25 Cdo 2479/2020-186, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu s tvrzením, že jím došlo k porušení jejích ústavních práv vyplývajících z čl. 36 odst. 1 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod, jakož i k rozporu s čl. 1 odst. 1 a č. 15 odst. 1 Ústavy.
2. Z napadené přiloženého rozsudku Nejvyššího soudu vyplývá, že jím byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020 č. j. 13 Co 429/2019-156 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 3. 2019 č. j. 17 C 40/2017-129 a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
3. Stěžovatelka v ústavní stížnosti namítá, že její ústavní stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky a jednoznačně dopadá do sféry ochrany ústavnosti a ústavního pořádku České republiky. Ústavněprávní rozměr spatřuje v bezprecedentním prolomení principu dělby moci, tj. v nepřípustné ingerenci moci soudní do sféry vlivu moci zákonodárné, jakož i v prolomení obecně přijímaného zákazu retroaktivity právních norem a z toho vyplývajících zásahů do ústavně zaručených práv a svobod.

4. Aniž by Ústavní soud přistoupil k meritornímu posouzení stěžovatelčiny argumentace, musel ústavní stížnost odmítnout pro její nepřipustnost.

5. Pojmovým znakem procesního institutu ústavní stížnosti je její subsidiarita, jež se po formální stránce projevuje v požadavku předchozího vyčerpání všech procesních prostředků, které právní řád stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu), a po stránce materiální v požadavku, aby Ústavní soud zasahoval na ochranu ústavně zaručených základních práv a svobod až v okamžiku, kdy ostatní orgány veřejné moci nejsou schopny protiústavní stav napravit (věc je pro ně uzavřena). Z výše uvedeného vyplývá, že stanoví-li právní předpis, že v určité procesní situaci je k rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob příslušný konkrétní orgán veřejné moci, nemůže Ústavní soud do jeho postavení zasáhnout tím, že by ve věci sám rozhodl dříve než tento orgán. Princip právního státu takové souběžné rozhodování nepřipouští. Z uvedeného pak vyplývá, že Ústavní soud je principiálně oprávněn rozhodovat meritorně jen o takové ústavní stížnosti, která směřuje proti rozhodnutím „konečným“, tj. zpravidla těm, jimiž se soudní či jiné řízení končí a kdy jeho účastník nemá možnost jiné právní obrany než cestou ústavní stížnosti.

6. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že dané řízení ještě není ukončeno, a je stále věcí obecných soudů, aby dostály své povinnosti chránit dotčená základní práva a svobody (čl. 4 Ústavy), vztahují-li se i na stěžovatelku. V této souvislosti je třeba poznamenat, že ačkoliv jsou nižší soudy ve svém dalším postupu vázány právními názory Nejvyššího soudu, není jimi „svázán“, má-li dostát ochraně základních práv a svobod stěžovatelky. To platí zvláště pro námitky, podle nichž Nejvyšší soud postupoval v rozporu se závaznou judikaturou Ústavního soudu. Proto by rozhodnutí o ústavní stížnosti v době, kdy soudní řízení nadále pokračuje, bylo v rozporu s formální i materiální dimenzí subsidiarity ústavní stížnosti (obdobně např. usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013 sp. zn. II. ÚS 1254/13 nebo ze dne 3. 5. 2016 sp. zn. III. ÚS 555/16; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Stěžovatelce tak nic nebrání uplatnit argumentaci, jakou uvedla v ústavní stížnosti, u obecných soudů a teprve po jejím vypořádání bude moci Ústavní soud posoudit, zda došlo k porušení stěžovatelčiny ústavně zaručených práv.

8. Z těchto důvodů Ústavní soud ústavní stížnost jako návrh nepřipustný podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2022

Ludvík David, v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmerdová